

17 Νοεμβρίου, 1994

[ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ,
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ROSLA LTD.,

Εφεσείοντες - Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΕΛΩΝΕΙΩΝ,

Εφεσίβλητων - Καθ' ων η αίτηση.

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 1126).

-
- 5 *Τελωνειακοί Δασμοί και Φόροι Καταναλώσεως — Εξεύρεση αξίας εισαγομένων εμπορευμάτων για σκοπό εξακριβώσεως και επιβολής εισαγωγικού δασμού — Ο περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεως Νόμος του 1967 (Ν.82/67) Άρθρο 159(1), (ο Νόμος) — Εφαρμοστέες νομικές αρχές.*
- 10 *Διεθνής Σύμβαση των Βρυξελλών, περί Εκτιμήσεως της Αξίας Εμπορευμάτων διά Τελωνειακούς Σκοπούς (Convention on the Valuation of Goods for Customs Purposes).*
- 10 *Λέξεις και Φράσεις — "Ελευθέρα αγορά " στο Πρώτο Παράρτημα του περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεως Νόμου, Ν. 82/67.*
- 15 *Απόδειξη — Εξ ακοής μαρτυρία — Δεν υπάρχει στη σφαίρα της διοίκησης η έννοια της εξ ακοής μαρτυρίας.*
- 20 *Τα εμπορεύματα των αιτητών είχαν εισαχθεί δυνάμει σύμβασης πώλησης και δηλώθηκαν ότι προορίζονταν για εσωτερική κατανάλωση. Ο αρμόδιος λειτουργός του Τελωνείου δεν δέχτηκε ότι η συμβατική τιμή των εμπορευμάτων που αναφέρετο στο τιμολόγιο αντιπροσώπευε την αξία τους. Για επαλήθευση της αξίας των εμπορευμάτων που θεωρήθηκε ως χαμηλή, κρατήθηκε δείγμα από αυτά. Το ποσό που πληρώθηκε από τους εφεσείοντες με βάση τη τιμολογιακή τιμή ουδέποτε έγινε αποδεκτό. Την 21/8/87 λήφθηκε η απόφαση για την επιβολή του συζητούμενου δασμού μετά από διεξαγωγή έρευνας και με γνώμονα τις τιμές που θα απεκομίζαν τα εμπορεύματα "στην ελεύθερη αγορά μεταξύ πωλητή και αγοραστή που είναι ανεξάρτητοι μεταξύ τους", δηλαδή με βάση το άρθρο 159(1) του Νόμου και του Πρώτου Παραρτήματος.*
- 25

Στην προσφυγή τους οι αιτητές ζητούσαν ακύρωση της απόφα-

σης των καθ' ων η αίτηση λόγω ανατίμησης της τιμολογιακής αξίας των εμπορευμάτων που εισήγαγαν και λόγω επιβολής επι-
πρόσθετου δασμού σε σχέση με αυτά.

Η προσφυγή απορρίφθηκε από το πρωτόδικο Δικαστήριο.

Τόσο στην προσφυγή όσο και στην έφεση που ακολούθησε, οι 5
εφεσείοντες εισηγήθηκαν ότι η επιβολή φορολογίας με βάση τη
συμβατική τιμή ήταν υποχρεωτική εφόσον η περίπτωση καλυπτό-
ταν από την επιφύλαξη στο άρθρο 159(1) του Νόμου. Επίσης υπο-
στήριξαν ότι η απόφαση στηρίχτηκε πάνω σε εξ ακοής μαρτυρία 10
και ο καθορισμός της αξίας των εμπορευμάτων έγινε με βάση τις
συνθήκες της αγοράς της Κύπρου και όχι της Ελλάδας που ήταν η
χώρα προέλευσής τους.

Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου απέρριψε την έφεση
και αποφάνθηκε ότι:

1. Με βάση τα δεδομένα της παρούσας υπόθεσης δεν έγινε ούτε 15
ανατίμηση της τιμολογιακής αξίας των εμπορευμάτων στο πλαίσιο
εφαρμογής της επιφύλαξης στο άρθρο 159(1) ούτε επιβλήθηκε πρό-
σθετος δασμός. Ένας δασμός επιβλήθηκε με την απόφαση της
21.8.1987 και η συζήτηση που έγινε αναφορικά με το αν συνέτρε-
χαν οι προϋποθέσεις για νόμιμη ανάκληση, στερείται πραγματικού 20
υπόβαθρου.

2. Η βάση για την εξεύρεση της αξίας των εμπορευμάτων είναι 25
μία, και αυτή είναι η συνήθης τιμή των εμπορευμάτων, δηλαδή η
τιμή την οποία δυνατόν να αποκομίσουν κατά τον χρόνο που κα-
τατίθεται η διασάφηση γι' αυτά προς εσωτερική κατανάλωση ή αν
δεν κατατέθηκε τέτοια διασάφηση κατά την εισαγωγή τους, η τιμή 30
πώλησης στην ελεύθερη αγορά μεταξύ αγοραστή και πωλητού
ανεξαρτήτων μεταξύ τους, όπως προνοεί το άρθρο 159(1) σε συν-
δυασμό με το Πρώτο Παράρτημα. Ο Νόμος δεν επιβάλλει υποχρέ-
ωση χρησιμοποίησης της μεθόδου που καθορίζεται στην επιφύλα-
ξη. Ο δασμός που προσφέρεται πάνω στη βάση της επιφύλαξης
λογίζεται πληρωθείς εφόσον γίνει αποδεκτός.

3. Το άρθρο 159 του Νόμου αντιστοιχεί προς το άρθρο 258 του 35
αγγλικού Customs and Excise Act του 1952. Σκοπός του αγγλικού
Νόμου ήταν η θεσμοθέτηση των προνοιών της Διεθνούς Σύμβασης
των Βρυξελλών, περί Εκτιμήσεως της Αξίας Εμπορευμάτων διά
Τελωνειακούς Σκοπούς. Η Κύπρος προσχώρησε στη Σύμβαση την
10.12.1970. Οι πρόνοιες της Σύμβασης χρησιμοποιήθηκαν στην Αγ-
γλία ως σχετικές προς την ερμηνεία του Νόμου.

4. Η διοίκηση δεν διεξάγει δίκη κατά την άσκηση των εξουσιών 40
που της δίνει ο Νόμος, αλλά έρευνα υπό μορφή περισυλλογής πλη-
ροφοριών, γι' αυτό και δεν υπάρχει η έννοια της εξ ακοής μαρτυ-
ρίας στη διοικητική σφαίρα. Η τήρηση των κανόνων περί αποδεί-
ξεως δεν είναι ούτε θα μπορούσε να ήταν προϋπόθεση όσον αφορά

διοικητικές ρυθμίσεις.

- 5 5. Η "ελευθέρα αγορά" του Πρώτου Παραρτήματος δεν είναι η εσωτερική αγορά της Κύπρου αλλά εκείνη της χώρας εισαγωγής. Η απόφαση της 21.8.1987 σαφώς παραπέμπει στην ελληνική αγορά με την αναφορά σε έγγραφο των Τελωνειακών Αρχών Θεσσαλονίκης, σύμφωνα με το οποίο οι τιμές στο τιμολόγιο των αιτητών ήταν κατώτερες των πραγματικών. Η γραπτή βεβαίωση της πωλήτριας εταιρείας πως δεν έγινε υποτιμολόγηση και η επιστολή της Πρεσβείας της Ελλάδας για απαγόρευση υποτιμολόγησης εμπορευμάτων προς εξαγωγή, από την νομοθεσία της Ελλάδας και της ΕΟΚ, δεν θα μπορούσαν εύλογα να ανατρέψουν τα αποτελέσματα της ειδικής έρευνας που διεξάχθηκε.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα εναντίον των εφεσειόντων.

- 15 Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Κυπριακή Δημοκρατία v Γ. Μαυρομμάτη & Σία (1994) 3 Α.Α.Δ.17.

Salomon v Commissioners of Customs [1966] 3 All E. R. 871.

Phedias Kyriakides v The Republic, 1 R.S.C.C. 66.

- 20 Έφεση.

- 25 Έφεση εναντίον της απόφασης Δικαστή του Ανώτατου Δικαστηρίου Κύπρου (Σαββίδης, Δ.) που δόθηκε στις 30 Απριλίου, 1992 (Προσφυγή Αρ. 795/87) με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή των εφεσειόντων εναντίον της απόφασης των εφεσιβλήτων να ανεβάσουν το τιμολογιακό τίμημα των εμπορευμάτων που εισήγαγαν οι εφεσειόντες και συγχρόνως να επιβάλουν επιπρόσθετο δασμό σε σχέση με τα ίδια εμπορεύματα.

- A. Λεμονάρης, για τους εφεσειόντες.
- 30 Γ. Λαζάρου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α', για τους εφεσιβλήτους.

Cur. adv. vult.

ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, Π: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Κωνσταντινίδης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Ο δικηγόρος των εφεσειόντων ετοίμασε σύνοψη αγόρευσης την οποία παρέδωσε στην άλλη πλευρά και κατέθεσε στο Δικαστήριο πριν από την ημερομηνία που ορίστηκε για την ακρόαση της έφεσης. Εξαιρούμε την πρωτοβουλία. Ο εκ των προτέρων προσδιορισμός του αντικειμένου της συζήτησης και η παράθεση του σκελετού των επιχειρημάτων που θα αναπτύσσονταν, συνέτεινε στην ταχεία συμπλήρωση της διαδικασίας. 5

Είναι σημαντικό να ανατρέξουμε εξ αρχής στο ακριβές αντικείμενο της προσφυγής. Η πρώτη θεραπεία θέλει άκυρη την απόφαση των καθ' ων η αίτηση να ανεβάσουν (uplift) το τιμολογιακό τίμημα των εμπορευμάτων που εισήγαγαν. Η δεύτερη θεραπεία θέλει άκυρη την απόφαση των καθ' ων η αίτηση να επιβάλουν επιπρόσθετο δασμό σε σχέση με τα ίδια εμπορεύματα. 10 15

Ήταν η θέση των εφεσειόντων, πρωτοδίκως αλλά και ενώπιόν μας, πως οι εφεσίβλητοι δεν είχαν εξουσία να κάμουν είτε το ένα είτε το άλλο. Εφόσον η περίπτωση καλυπτόταν από την επιφύλαξη στο άρθρο 159(1) του περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεως Νόμου του 1967 (N. 82/67), ήταν υποχρεωτική, όπως εισηγούνται, η επιβολή φορολογίας πάνω στη βάση της συμβατικής τιμής που οι ίδιοι δήλωσαν. Επομένως, η μεταγενέστερη ανάκληση, όπως την χαρακτήρισαν, της πρώτης απόφασής τους με την οποία προσδιορίστηκε η δασμολογητέα αξία των εμπορευμάτων και ο καθορισμός νέας αξίας, με αποτέλεσμα την επιβολή επιπρόσθετου δασμού, λήφθηκε καθ' υπέρβαση εξουσίας. 20 25

Εντοπίζουμε θεμελιακό σφάλμα ως προς την επενέργεια των νομοθετικών διατάξεων που ρυθμίζουν το ζήτημα. Πρώτα, μια απαραίτητη διευκρίνιση ως προς το άρθρο 159 του Ν. 82/67 που είναι το σχετικό. 30

Στις 3/11/88, με απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου, η Κυπριακή Δημοκρατία προσχώρησε στη Γενική Συμφωνία Δασμών και Εμπορίου (GATT). Με το Νόμο 98/89 το άρθρο 159 του Ν. 82/67 αντικαταστάθηκε προκει- 35

μένου η αξία εισαγόμενων εμπορευμάτων να καθορίζεται βάσει των διατάξεων της πιο πάνω Συμφωνίας. Αυτή η αλλαγή δεν επιδρά στην παρούσα υπόθεση. Τα επίδικα ζητήματα πρέπει να επιλυθούν στο πλαίσιο του άρθρου 159

5 όπως αυτό ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, πριν δηλαδή αντικατασταθεί και είναι σε αυτό που θα αναφερόμαστε.

Η εισήγηση των αιτητών στηρίζεται πάνω στην αντίληψη ότι το άρθρο 159 εισάγει δύο ξεχωριστές και ανεξάρτητες μεταξύ τους βάσεις για εξεύρεση της αξίας εισαγόμενων εμπορευμάτων. Η πρώτη (άρθρο 159(1)), είναι η

10 "συνήθης" τιμή τους που εξακριβώνεται με τον τρόπο που καθορίζει το Πρώτο Παράρτημα του Νόμου στο οποίο παραπέμπει το άρθρο. Η δεύτερη συναρτάται προς τη "δηλωμένη αξία" των εμπορευμάτων η οποία εδράζεται

15 της εν τη σύμβαση τιμής" όπως ορίζει η επιφύλαξη στο άρθρο 159(1)· αυτό, νοουμένου ότι τα εμπορεύματα εισάγονται δυνάμει σύμβασης πώλησης και δηλώνονται στη διασάφηση ως προοριζόμενα προς εσωτερική κατανάλωση. Τα εμπορεύματα των αιτητών είχαν εισαχθεί δυνάμει

20 σύμβασης πώλησης, δηλώθηκαν ότι προοριζόνταν για εσωτερική κατανάλωση και, επομένως, όπως προτείνουν οι εφεσείοντες, ήταν υποχρεωτικό για τους εφεσείβλητους να επιβάλουν δασμό πάνω στη βάση της δηλωμένης συμβατικής αξίας τους όπως αυτή φαινόταν στο τιμολόγιο

25 που είχαν καταθέσει.

Είναι λανθασμένη η εισήγηση. Εμφανίζει το Νόμο να υποβιβάζει το δημοσίου συμφέροντος θέμα της εξακριβώσης του οφειλομένου κατά το Νόμο δασμού σε ιδιωτικό ζήτημα, εξαρτώμενο αποκλειστικά από τον τρόπο με τον

30 οποίο οι οφειλέτες του δασμού και οι αντισυμβαλλόμενοι τους θα παρουσιάσουν τη σύμβασή τους. Μία είναι η βάση για την εξεύρεση της αξίας των εμπορευμάτων. Αυτή είναι η "συνήθης αυτών τιμή, ήτοι η τιμή, ην δυνατόν να αποκομίσωσι, καθ' ον χρόνον κατατίθεται η περί τούτων διασάφησης προς εσωτερικήν κατανάλωσιν (ή εάν δεν κατατεθή

35 τοιαύτη διασάφησης κατά τον χρόνον της εισαγωγής των), πωλούμενα εν τη ελευθέρα αγορά, μεταξύ αγοραστου και πωλητού ανεξαρτήτων αλλήλων", όπως διαλαμβάνει το

άρθρο 159(1) σε συνδυασμό με το Πρώτο Παράρτημα. Η επιφύλαξη προσφέρει μόνο εναλλακτική μέθοδο προσδιορισμού αυτής της τιμής. Όπως ορθά εισηγήθηκαν οι εφεσίβλητοι, δεν επιβάλλει ο Νόμος υποχρέωση χρησιμοποίησης αυτής της μεθόδου. Αλλά και εφόσον χρησιμοποιηθεί 5
δεν είναι καθόλου υποχρεωτική η αποδοχή της "δεδηλωμένης αξίας" χωρίς προσαρμογή (βλέπε σχετικά το άρθρο 159(2)). Η υιοθέτηση της μεθόδου που καθορίζεται στην επιφύλαξη είναι δυναμική. Όπως έχει ήδη νομολογηθεί, 10
λογίζεται πληρωθείς ο δασμός που προσφέρεται πάνω στην αναφερόμενη στην επιφύλαξη βάση εφόσον γίνει αποδεκτός. (Βλέπε *Κυπριακή Δημοκρατία v. Γ. Μαυρομμάτη & Σία* (1994) 3 A.A.Δ.17).

Ο Νόμος 82/67 αποτελεί ουσιαστικά αντιγραφή του αγγλικού Customs and Excise Act του 1952. Το άρθρο 159 15
αντιστοιχεί προς το άρθρο 258 και ο Πρώτος Πίνακας στον Έκτο Πίνακα του αγγλικού Νόμου. Ο αγγλικός Νόμος απέβλεπε στη θεσμοθέτηση των προνοιών της Διεθνούς Σύμβασης των Βρυξελλών, ημερομηνίας 15/12/1950, 20
περί Εκτιμήσεως της Αξίας Εμπορευμάτων δια Τελωνειακούς Σκοπούς (Convention on the Valuation of Goods for Customs Purposes). Η Κύπρος προσχώρησε στη Σύμβαση με απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου ημερομηνίας 10/12/1970. (Βλ. την Επίσημη Εφημερίδα αρ. 970 της 25
27/10/72). Οι πρόνοιες της Σύμβασης χρησιμοποιήθηκαν στην Αγγλία ως σχετικές προς την ερμηνεία του Νόμου αφού αναγνωρίζεται εκ πρώτης όψεως τεκμήριο 30
ότι ο Νομοθέτης δεν έχει πρόθεση να ενεργήσει κατά παράβαση του Διεθνούς Δικαίου, στο οποίο περιλαμβάνονται και ειδικές συμβατικές υποχρεώσεις. Στην υπόθεση *Salomon v. Comrs. of Customs* [1966] 3 All E.R. 871, το 35
Αγγλικό Εφετείο ασχολήθηκε με το άρθρο 258. Τα αποσπάσματα που παραθέτουμε από τις αποφάσεις του Lord Denning M.R. και Diplock L.J. από τις σελίδες 874 και 878-879 αντίστοιχα, καλύπτουν το ζήτημα που εξετάζουμε:

"When the statute speaks of a normal price, it is referring to the normal price of imported goods. It is

determined by taking the price payable by an importer to an overseas seller on the basis that the price is for delivery c.i.f. to the place of importation, the buyer and seller being independent of each other. Thus far both
5 buyer and seller are hypothetical; but in some cases the statute permits the Commissioners to leave the hypothetical and come down to the actual case. It permits them to have regard to the actual contract price. That appears from the proviso to s. 258(1). It applies when
10 goods are imported under a contract of sale and entered for home use here in England. In such a case, in lieu of a hypothetical contract, the Commissioners are at liberty to accept the actual contract and take the price stated in it, i.e., the invoice price, and use it to ascertain the value
15 for duty. If the actual invoice price is for delivery on c.i.f. terms, it may need very little adjustment; but if the actual invoice price is on f.o.b. terms, it will need considerable adjustment so as to make it equivalent to c.i.f. terms. Once the necessary adjustments have been made, then if
20 the Commissioners are satisfied that it is bona fide, they can accept the actual invoice price as the proper value for duty."

"The ' normal price' based on this notional c.i.f. contract is to be taken to be the value of the goods
25 whether they are imported under a contract of sale or not, and, where this method of valuation is applied to goods which are in fact imported under a contract of sale, the terms of the actual contract are, in theory, irrelevant. If they are imported, however, in the ordinary course of
30 trade between traders independent of one another, if the actual contract is in similar terms to the notional c.i.f. contract, the actual contract price will be the same as the ' normal price', and, even if the terms of the actual contract are different from those of the notional c.i.f.
35 contract (e.g., a contract f.o.b., f.o.r. or franco), the actual price will probably provide a useful starting point from which the equivalent price under the notional c.i.f. contract can be calculated. This method of deriving from the actual contract price of goods imported under a

contract of sale a valuation of the goods equivalent to the 'normal price' under the notional c.i.f. contract contemplated by Sch. 6 is quick and easy for goods imported in the ordinary course of trade and is authorised by the proviso to s. 258(1) and by s. 258(2)... The purpose of the proviso ... is to provide an easy and expeditious procedure for assessing the price which would be payable for the goods under a notional c.i.f. contract on the terms contemplated by Sch. 6, when there is an actual contract price which can conveniently be used, as a starting point at least, for that assessment."

Οι εφεσείοντες, κατά την εισαγωγή των εμπορευμάτων, παρουσίασαν τιμολόγιο ως περιέχον τη συμβατική τιμή. Ο αρμόδιος λειτουργός του Τελωνείου δεν δέχθηκε ότι αυτή η τιμή αντιπροσώπευε την αξία τους. Υπάρχει σαφής χειρόγραφη σημείωση αμφισβήτησης της γνησιότητας του τιμολογίου. Αναφέρεται ότι κρατήθηκε δείγμα των εμπορευμάτων για επαλήθευση της αξίας η οποία θεωρήθηκε ως χαμηλή. Πληρώθηκε από τους εφεσείοντες ποσό πάνω στη βάση της τιμολογιακής τιμής αλλά ουδέποτε έγινε αποδεκτό αυτό το ποσό. Ζητήθηκε από τους εφεσείοντες να καταθέσουν και κατέθεσαν ορισμένο ποσό ως εγγύηση για καταβολή του δασμού που θα προέκυπτε ως οφειλόμενος μετά την εξακρίβωση της πραγματικής αξίας των εμπορευμάτων. Διεξάχθηκε έρευνα και επιβλήθηκε ο συζητούμενος φόρος με γνώμονα τις τιμές που θα απεκόμιζαν τα εμπορεύματα "σε πώληση στην ελεύθερη αγορά μεταξύ πωλητή και αγοραστή που είναι ανεξάρτητοι μεταξύ τους". Σαφώς δηλαδή δυνάμει του άρθρου 159(1) και του Πρώτου Παραρτήματος.

Με αυτά τα δεδομένα τα δύο αιτήματα της προσφυγής παραμένουν μετέωρα αφού ούτε έγινε ανατίμηση της τιμολογιακής αξίας στο πλαίσιο εφαρμογής της επιφύλαξης στο άρθρο 159(1) ούτε επιβλήθηκε επιπρόσθετος δασμός. Ένας δασμός επιβλήθηκε με την απόφαση της 21/8/87 και η συζήτηση που έγινε αναφορικά με το αν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις για νόμιμη ανάκληση, όπως ορθά επισημάνθηκε στην πρωτόδικη απόφαση, στερείται πραγματικού

υπόβαθρου.

Επειδή το πρώτο αίτημα, έστω κατά επιεική κρίση, μπορεί να θεωρηθεί ότι εγείρει το ζήτημα της εν γένει νομιμότητας της απόφασης που λήφθηκε στις 21/8/87, εξετάσαμε τους ισχυρισμούς που προβλήθηκαν και από αυτή τη σκοπιά. Υποστηρίζουν οι εφεσείοντες πως δεν ήταν νόμιμο να στηριχθεί η απόφαση πάνω σε εξ' ακοής μαρτυρία και πως, εν πάση περιπτώσει, κακώς καθορίστηκε η αξία των εμπορευμάτων με βάση τις τιμές και τις συνθήκες αγοράς της Κύπρου και όχι της Ελλάδας που ήταν η χώρα προέλευσής τους. Είναι και οι δύο ισχυρισμοί αβάσιμοι.

Δεν υπάρχει στη διοικητική σφαίρα η έννοια της εξ' ακοής μαρτυρίας. Δεν διεξάγει δίκη η διοίκηση κατά την άσκηση των εξουσιών που της δίνει ο Νόμος. Διεξάγει έρευνα που αναποφεύκτως παίρνει και τη μορφή της περισυλλογής πληροφοριών. Μπορεί κατά τον έλεγχο της νομιμότητας διοικητικής πράξης ή απόφασης να τίθεται ζήτημα επάρκειας ή τελικά αξιοπιστίας της έρευνας στο πλαίσιο των ορίων που έχουν καθιερωθεί ως προς τη φύση και την έκταση του αναθεωρητικού ελέγχου, αλλά δεν είναι, ούτε θα μπορούσε να ήταν, προϋπόθεση για την όποια διοικητική ρύθμιση ή τήρηση των κανόνων περί αποδείξεως. Η υπόθεση *Phedias Kyriakides v. The Republic* 1 R.S.C.C. 66, στην οποία εξετάστηκε η δυνατότητα προσαγωγής ενώπιον του Δικαστηρίου μαρτυρίας κατ' αντίθεση προς το δίκαιο της απόδειξης και ειδικότερα προς τον περί Απόδειξεως Νόμο Κεφ. 9, είναι σχετική. Ο ισχυρισμός των εφεσειόντων ορθά απορρίφθηκε από το Πρωτόδικο Δικαστήριο.

Είναι ορθό πως η "ελευθέρα αγορά" του Πρώτου Παραρτήματος δεν είναι η εσωτερική αγορά της Κύπρου αλλά εκείνη της χώρας εισαγωγής. (Βλ. *Salomon v. Comrs. of Customs* (ανωτέρω)).

Η έρευνα στράφηκε προς τρεις κατευθύνσεις: προς την κατεύθυνση της κυπριακής αγοράς, προς εκείνη χωρών της ΕΟΚ και, τελικά, προς εκείνη της Ελλάδας. Τα στοι-

χεία δείχνουν πως το αποτέλεσμα θα ήταν το ίδιο, ανεξάρτητα από το ποιά αγορά θα χρησιμοποιείτο ως βάση. Εν πάση περιπτώσει, είναι λανθασμένη η αντίληψη των αιτητών πως χρησιμοποιήθηκε ως βάση η κυπριακή αγορά. Η απόφαση της 21/8/87 σαφώς παραπέμπει στην ελληνική αγορά. Αναφέρεται σε έγγραφο των Τελωνειακών Αρχών Θεσσαλονίκης σύμφωνα με το οποίο οι τιμές στο τιμολόγιο που παρουσίασαν οι αιτητές ήταν κατώτερες των πραγματικών, σε βαθμό που ενδεχομένως δεν κάλυπταν ούτε το πραγματικό κόστος κατασκευής τους. Επισυνάφθηκε συναφώς επίσημος κατάλογος της πωλήτριας εταιρείας και δεν υπάρχει εισήγηση πως, πάνω στη βάση αυτών των στοιχείων, δεν ήταν εύλογα επιτρεπτή η απόφαση. Η γραπτή βεβαίωση αυτής της εταιρείας πως δεν έγινε υποτιμολόγηση και η επιστολή της Πρεσβείας της Ελλάδας πως η υποτιμολόγηση εμπορευμάτων προς εξαγωγή απαγορεύεται από την Ελλαδική και την "ΕΟΚική" νομοθεσία, δεν ήταν στοιχεία που ευλόγως θα μπορούσαν να ανατρέψουν τα αποτελέσματα της ειδικής έρευνας που διεξάχθηκε.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα εναντίον των εφεσειό-
ντων.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.